

„SHAOLIN YANG JIA QIANG”

Shaolińska forma walki włócznią rodziny Yang

Fot. 1.

Fot.1: Shi Su Gang si fu w trakcie praktyki formy „Shaolin Yang Jia Qiang”.
(fot. autor, Chiny 2014 r.)

W trakcie pobytu w Chinach w sierpniu 2014 roku, wraz z Anitą Weber uczyłem się od Shi Su Gang si fu tradycyjnej formy walki włócznią praktykowanej w klasztorze Shaolin. Nosi ona nazwę „Shaolin Yang Jia Qiang”, tzn: „Shaolińska forma walki włócznią rodziny Yang”.

Dla jasności dodam, że nie chodzi tu o rodzinę Yang słynną z taijiquan, lecz inną, o tak samo brzmiącym nazwisku.

fot. 2.

fot.3.

fot 2, fot.3: Shi Su Gang si fu w trakcie praktyki formy "Shaolin Yang Jia Qiang". Zdjęcia wykonano w pobliżu klasztoru Shaolin. (fot. autor, sierpień 2014 r.)

Zgodnie ze słowami Shi Su Gang si fu, forma ta została stworzona przez Yang Ji Yie w czasie panowania dynastii Sung , tj. pomiędzy rokiem 960 do 1279 r. n .e. Yang Ji Yie mieszkał w mieście Kaifeng, ówczesnej stolicy prowincji Henan. (Obecnie jest nią miasto Zhengzhou). Miał pięciu synów, dla upamiętnienia których całą ww. formę podzielono na pięć części.

Za czasów Yang Ji Yie sztuka walki za pomocą kija osiągnęła w klasztorze Shaolin niezwykle wysoki, nie spotykany poza nim poziom. Mistrzostwo shaolińskich mnichów we władaniu kijem było wówczas w Chinach powszechnie znane i nie kwestionowane. Kij był jednak jedynie jednym z wielu typów broni używanych przez nich w walce. Wśród pozostałych znajdowała się między innymi włócznia (Chin: „Qiang”). Pomimo, że shaolińscy mnisi chcąc rozwinąć sztukę walki włócznią usilnie starali się „rozgryźć” subtelności różniące metodę walki kijem i włócznią, z powodu swej maestrii we władaniu kijem, doskonalona przez nich sztuka walki włócznią nieustannie nosiła w sobie silne „geny” sztuki walki kijem. Używając humorystycznej metafory i zarazem dosłowności: raczej „kijowo” wychodziła im walka włócznią. Pomimo wysiłków z ich strony, nie byli w stanie samodzielnie dokonać postępu w rozwoju sztuki walki tą bronią. W celu przełamania impasu, zdecydowali się więc poszukać w Chinach uznanych mistrzów sztuki walki włócznią i zaprosić ich do klasztoru Shaolin, by w nim przekazali im swą wiedzę z zakresu metod posługiwania się tym typem oręża. Zamierzali oni następnie na bazie wspólnych doświadczeń opracować nową formę walki włócznią, której techniki byłyby lepsze „jakościowo” i skuteczniejsze w walce od dotychczas praktykowanych w świątyni. Jak postanowili – tak uczynili.

Zaproszenie do klasztoru Shaolin przyjął mistrz Yang Ji Yie oraz dwóch innych znanych ekspertów sztuki walki włócznią. Mnisi poprosili ich , by nauczyli ich biegle władać tym typem broni oraz wspólnie wypracowali prostą i zarazem skuteczną formę walki nią. Z czasem zamierzenie to zostało zrealizowane. Twórcy nowej formy

walki włócznią świadomi faktu, że mistrz Yang Ji Yie był w ich gronie największym ekspertem sztuki walki tą bronią, a przekazana przez niego wiedza odnośnie walki nią dominująca, postanowili jednogłośnie, by z szacunku dla mistrza Yang Ji Yie nazwać ją „Shaolińską Formą Walki Włócznią Rodziny Yang”.

Fot. 4.

Fot.5.

Fot.4, fot. 5: Shi Su Gang si fu praktykujący formę „Shaolin Yang Jia Qiang”.

Wieść o stworzeniu w klasztorze Shaolin nowej formy walki włócznią szybko rozeszła się po wsiach i miastach. Po kilku latach od tego wydarzenia w okolicy klasztoru Shaolin miało miejsce znamienne w skutki wydarzenie: Na podróżującego pieszo i uzbrojonego w włócznię shaolińskiego mnicha, eksperta „Shaolin Yang Jia Qiang”, napadła kilkunasto osobowa grupa bandytów. Broniący się mnich z łatwością pokonał wszystkich napastników, a obszar na którym odbyła się walka wyglądał tak, jakby miała tam miejsce krwawa jatka. Wieść o tym zdarzeniu rozniosła się „lotem błyskawicy” wśród okolicznej ludności. W konsekwencji tego, sława „nowej” shaolińskiej formy (stylu) walki włócznią stała się ogromna, a respekt dla mistrzów walki tym systemem tak wielki, że gdy ekspert „Shaolin Yang Jia Qiang’ był wzywany do rozpatrzenia skargi lub zażegnania lokalnego sporu, te z reguły „dziwnym trafem” wygasły przed jego przybyciem do miejsca konfliktu.

Fot. 6.

Fot. 7.

Fot.6, fot. 7: Shi Su Gang si fu praktykujący formę „Shaolin Yang Jia Qiang”.

Niektóre z technik wchodzących w skład formy „Shaolin Yang Jia Qiang” związane są z historycznymi wydarzeniami mającymi miejsce w latach bezpośrednio poprzedzających jej skompilowanie.

Przykładowo:

Jeden z ruchów ww. formy polega na podrzuceniu włóczni, a następnie przyjęciu modlitewnej postawy stojąc na jednej nodze, z włócznią spoczywającą drzewcem poziomo na przedramionach. (fot:8.) Ruch ten wykonywany jest dla upamiętnienia jednego z pięciu synów Yang Ji Yie – Yang Wu Lang’a. Żył on w okresie panowania dynastii Sung. Na północnych rubieżach Chin istniało wówczas założone przez Kitanów lenne księstwo Liao (907- 1115 r. n.e.) Gdy zostało ono najebrane przez wojowników z plemienia Men, należącego do jednej z grup etnicznych zamieszkujących na sąsiadujących terenach, doszło do walk. Do obrony księstwa Liao przed najeźdźcami ruszył również jeden z synów Yang Ji Yie – Yang Wu Lang. Uczestniczył on między innymi w jednej z bitew, mającej miejsce w górach Wudang. Wstrząśnięty rzezią, której był świadkiem, postanowił już nigdy więcej nie walczyć. W konsekwencji podjętej przez siebie decyzji ogolił głowę, został buddyjskim mnichem i zamieszkał w buddyjskiej świątyni u podnóża góry Wutai. Opisany powyżej, występujący w formie ruch podrzucenia włóczni i przyjęcia religijnej postawy symbolizuje decyzję podjętą przez Yang Wu Lang’a, tj. porzucenia świeckiego (wojskowego) trybu życia, w którym musiałby on walczyć, i zostania buddyjskim mnichem. W związku z tym, że jedno z głównych przykazań buddyzmu brzmi: „nie zabijaj”, od chwili zostania mnichem, nigdy więcej nie ćwiczył on już ostrą bronią. Dla podtrzymania rodzinnych tradycji, zamieszkując w klasztorze ćwiczył on jedynie drewnianą szablą. Chociaż sam nigdy już później nie walczył, zamieszkując

w klasztorze wyszkolił w sztuce walki wielu mnichów zamieszkujących w nim. Uczynił tak, by ci w razie zagrożenia byli w stanie się bronić.

fot.8.

fot.8: Shi Su Gang si fu praktykujący formę „Shaolin Yang Jia Qiang”. Na zdjęciu w postawie upamiętniającej postać Yang Wu Lang’a.

fot.9.

fot. 9. Okładka płyty DVD pt. „Shaolin Yang Family Spear”. Formę z włócznią „Shaolin Yang Jia Qiang” prezentuje na niej mistrz Shi De Jun.

fot. 10.

fot.10: W klasztorze Shaolin biegłość w sztuce walki włócznią jest wysoko ceniona i uważana za umiejętność zaawansowaną technicznie. Powyższe zdjęcie wykonano na terenie Centrum Treningowego Sztuk walki klasztoru Shaolin. (fot autor, 2014.)

fot.11.

fot.12.

fot.11: Prezentacja sztuki walki włócznią w hali pokazowej na terenie Centrum Treningowego Sztuk Walki Klasztoru Shaolin. (fot. autor 2014 r.)

fot.12. Autor artykułu prezentujący jeden z ruchów formy „Shaolin Yang Jia Qiang”. Zdjęcie wykonano na terenie Centrum Treningowego Sztuk Walki Klasztoru Shaolin, przed kuźnią tradycyjnych broni używanych przez mnichów z klasztoru Shaolin. Widoczna na zdjęciu włócznia jest własnością właściciela kuźni. (fot: Guo Yin He).

fot.13.

fot.13: Shi Su Gang si fu oraz autor artykułu na terenie Centrum Treningowego Sztuk Walki Klasztoru Shaolin. (fot. Guo Yin He, Chiny , sierpień 2014 r.)

O Mi To Fo!

Sławomir Pawłowski

Gdynia listopad 2014